

нѣкакво красиво облѣкло. Тѣ, когато вървятъ, сѣкашъ плаватъ надъ земята...“.

„А най-важното е да се знае, има ли двуногиятъ пръчка, що блѣщи на слънцето, която може да гърми и болно да опари кожата. Ако той нѣма сега такава пръчка, нищо... Въ противенъ случай т. е. ако има такава гърмяща пръчка, Тапта трѣбва да е готова и да се защищава на животъ или смъртъ...“.

Орякътъ врани изгракаха и прѣкъснаха мислитѣ на мечката. Тѣ накацаха по клонитѣ да ношуватъ. Старата мечка грижливо ги запита:

— Ей, врани! Видѣхте ли двукракия изъ пжтя? Носѣше ли гърмяща пръчка съ себе си?..

— Кар-кар-кол-кор-крабъ!.... безгрижно изгракали вранитѣ. — Умна Тапто, иде той изъ пжтя, но не носи съ себе си смърта: той нѣма въ ржцѣ блѣстящата пръчка...

— Виждаха ли му се краката?

— Коер-карръ-краабъ! — Не се виждаха... Този двуногъ е отъ онѣзи, които стоятъ повече въ кжщи и работятъ въ селото, когато другитѣ излизатъ на работа въ полето... — Коеръ-каръ-колъ-крабъ! Този безопашатко има дълга коса!..

— А, ха! Разбрахъ, благодаря ви! Лека ви нощъ, черни врани!...

Но вранитѣ вече я и не слушаха, а съ своето вѣчно грацане подхвъркаха отъ клонъ на клонъ и си избираха по-удобно мѣсто за ношуване.

Тапта, слѣдъ този разговоръ, стана съвсѣмъ спокойна и бодро си вървѣше по-нататъкъ къмъ легловището си, като побутваше страшливитѣ си мечета.